REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-308/18-8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović-Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa [redacted] dipl. iur. temeljem generalne punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Lipika, kojeg zastupa odvjetnik [redacted] radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 12. veljače 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/16-11/212 URBROJ: 376-10-18-19 od 21.lipnja 2018. godine.
II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, da zainteresiranoj osobi Gradu Lipiku nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kuna u roku od 60 dana od primitka ove presude.
III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Lipika, (dalje u tekstu: Grad) prema evidenciji Općinskog suda u Bjelovaru, Zemljišnoknjižnog odjela Pakrac, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje u tekstu: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta broj: 550/2016 (dalje u tekstu: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio ovog rješenja.

Točkom II. izreke osporenog rješenja utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada, navedenim u potvrdi Požeško-slavonske županije, Grada Lipika, KLASA: 300-01/15-01/01, URBROJ: 2162/02-03-04/1-18-43 i URBROJ: 2162/02-03-04/1-18-44 od 14.veljače 2018., te potvrdi Požeško-slavonske županije, Grada Lipika KLASA: 300-01/15-01/01, URBROJ: 2162/02-01/16-29 od 27.

prosinca 2016. godine koje potvrde su sastavni dio ovog rješenja, a na kojim nerazvrstanim cestama tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI.

Točkom III. izreke utvrđuje se tužitelj infrastrukturnim operatorom i ima pravo puta na nekretninama navedenim u Uvjerenju Požeško-slavonske županije, Upravno odjela za gospodarstvo i graditeljstvo, KLASA: 350-01/16-03/189, URBROJ: 2177/1-06-01/1-16-2 od 11.listopada 2016. godine na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI.

Daljnjim točkama izreke osporenog rješenja (IV.-IX.) određeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I., II. i III. ovog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu. Utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI, sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Pakrac ili podredno Odjela za katastar nekretnina Pakrac, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknade i načina obračuna određenim u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Narodne novine, broj: 152/11., 151/14. i 95/17., dalje u tekstu: Pravilnik). Utvrđeno je pravo zainteresirane osobe na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 16.svibnja 2016. godine, odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist zainteresirane osobe ako je nastupila nakon tog datuma, prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Koprivnica dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji.

Tužitelj se obvezuje u roku od osam dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Gradu.

Tužitelj je obvezan u roku deset dana od primitka rješenja platiti zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu, drugu i treću godinu, a svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Grad je obavezan omogućiti tužitelju ostvarivanje prava na nekretninama iz ovog rješenja.

Tužitelj u tužbi navodi da mu je osporeno rješenje doneseno u ponovljenom postupku nakon što je Visoki upravni sud Republike Hrvatske presudom UsII-12/17 poništio ranije rješenje uz obrazloženje da obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta postoji isključivo prema vlasniku nekretnine na kojoj je izgradio EKI, a koji svoj status mora nesporno dokazati odgovarajućim dokazom, jer za pravilnu primjenu odredbe čl. 28. st. 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14., 72/17., dalje u tekstu: ZEK) nije mjerodavno faktično stanje.

Tužitelj smatra da je tuženik priznao Gradu pravo vlasništva, a time status ovlaštenika naknade za pravo puta, za niz nekretnina za koje nije nedvojbeno dokazano da bi se nalazile u vlasništvu Grada.

Tako je i pravo puta utvrđeno za kategorije nekretnina kao što su nerazvrstane ceste, društveno vlasništvo bez upisanog nositelja prava korištenja i to za koje iz zemljišnih knjiga ne proizlazi da bi se nalazile u vlasništvu Grada.

U odnosu na nerazvrstane ceste smatra da je tijekom upravnog postupka trebalo nedvojbeno utvrditi radi li se o česticama koje se nalaze u toj kategoriji. Navodi da nije sporno da je pored zemljišnoknjižnog stanja relevantno stanje u postupku dokazivanja prava

vlasništva na nekretninama i stjecanje prava vlasništva ex lege na temelju samog zakona neovisno o neupisanom pravu vlasništva Grada u zemljišnim knjigama, kao što je to slučaj s nerazvrstanom cestama primjenom odredaba Zakona o cestama. No, smatra da je potrebno utvrditi da je upravo riječ o toj vrsti nekretnine kako bi se isključila bilo kakva dvojba o stjecanju prava vlasništva. Pri tome navodi mišljenje koje je zauzeo Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudi posl. br. UsII-8/17 kojom je poništeno rješenje tuženika doneseno u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i određivanja visine naknade za pravo puta.

Tuženik se isključivo poziva na potvrdu Požeško-slavonske županije, Grada Lipika KLASA: 300-01/15-01/1, URBROJ: 2162/02-03-04/1-18-43 i URBROJ: 2162/02-03-04/1-18-44 od 14. veljače 2018. godine te potvrdu Požeško-slavonske županije, Grada Lipika, KLASA: 300-01/15-01/1, URBROJ: 2162/02-01 16-29 od 27. prosinca 2016. godine, navodeći kako je Grad u tim potvrdama popisao čestice koje bi u naravi trebale predstavljati nerazvrstane ceste u njegovom isključivom vlasništvu. Tužitelj smatra da ove potvrde ne predstavljaju dostatan dokaz nedvojbenog utvrđivanja da bi bila doista riječ o nerazvrstanim cestama u isključivom vlasništvu Grada. Sukladno čl. 102. Zakona o cestama smatra da postoji izričita obveza općina i gradova da usklade stvarno stanje se zemljišno knjižnim stanjem i izvrše evidentiranja nerazvrstanih cesta u katastru te shodno tome i u zemljišnim knjigama, kao i da po potrebi pribave odgovarajuće izmjere za potrebe usklađivanja stvarnog stanja. Smatra da je Grad to bio dužan učiniti temeljem čl. 224. Zakona o zemljišnim knjigama neovisno o tome da li stvarno pravo stečeno pravnim poslom, odlukom suda ili drugog tijela ili zakonom.

Smatra da je tuženik Gradu priznao pravo na naknadu za pravo puta i na nekretninama za koje se upisi u zemljišnim knjigama vode samo kao „društveno vlasništvo" bez upisanog nositelja prava korištenja. Time je Gradu priznato pravo na ubiranje naknade za pravo puta na niz nekretnina koje se u zemljišnim knjigama vode samo kao društveno vlasništvo bez upisanog nositelja prava korištenja, a sve temeljem Uvjerenja Požeško-slavonske županije, Upravnog odjela za gospodarstvo i graditeljstvo KLASA: 350-01/16-03/189, URBROJ: 2177/1-06-01/1-16-2 od 11. listopada 2016. godine.

Samim time što tuženik navodi kako iz dostavljenog uvjerenja proizlazi da su određene čestice na dan 24. srpnja 1991. godine bila unutar građevnog područja Grada ne može se smatrati nesporno utvrđenim da bi se te čestice za koje se u zemljišnim knjigama i dalje vode upisi kao društveno vlasništvo bez upisanog nositelja prava korištenja doista nalazile u vlasništvu Grada.

Polazeći od toga da se radi o upisima društvenog vlasništva bez upisanog nositelja prava korištenja u smislu čl. 362. st. 1. i 2 Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima tužitelj ukazuje na odredbu čl. 362. st. 3. tog zakona prema kojem se presumira da su vlasništvo Republike Hrvatske sve stvari iz društvenog vlasništva na području Republike Hrvatske glede kojih nije utvrđeno u čijem su vlasništvu niti djeluje predmnijeva vlasništva iz st. 1. i 2. ovog članka, a tko tvrdi suprotno to treba moći i dokazati.

Tužitelj navodi Zakon o upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske („Narodne novine" broj 94/13., 18/16. i 89/17.) koji propisuje čl. 4. st. 2. točka 13. da se državnom imovinom smatraju nekretnine koje se u zemljišnim knjigama vode kao društveno vlasništvo i općenarodna imovina. Dana 14. lipnja 2018. godine stupio je na snagu Zakon o upravljanju državnom imovinom (Narodne novine, broj 52/18.) koji regulira upravljanje državnom imovinom.

Stoga smatra da tuženik nije mogao pojedine nekretnine na kojima je u zemljišnim knjigama upisano društveno vlasništvo bez upisanog prijašnjeg korisnika utvrditi samo na

temelju priloženog Uvjerenja kao vlasništvo Grada. Upravo suprotno u odnosu na nekretnine na kojima je upisano društveno vlasništvo proizlazi da je Republika Hrvatska ex lege postala vlasnik, a tuženik je u pobijanom rješenju utvrdio da se radi o vlasništvu Grada.

Pozivajući se na odredbu čl. 8. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine broj 47/09, dalje u tekstu: ZUP) smatra da činjenično stanje nije pravilno ni potpuno utvrđeno i predlaže ovom Sudu da tužbeni zahtjev usvoji i poništio osporeno rješenje.

Tuženik u odgovor na tužbu navodi da je osporeno rješenje doneseno u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta koji se vodi na zahtjev Grada Lipika temeljem odredbe čl. 28. st. 6. i čl. 29. st. 1. ZEK-a, te odredbe čl. 5., 6.i 7. st. 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine broj 152/11., 151/14. i 95/17., dalje u tekstu: Pravilnik).

U odnosu na naknadu za pravo puta na nerazvrstanim cestama tužitelj smatra da na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti prava građenja, koji stav je prema mišljenju tuženika pogrešan i o njemu je sud zauzeo stajalište u svojoj presudi UsII-166/18.

Tuženik se poziva na odredbu čl. 101. Zakona o cestama kojeg spominje i tužitelj u odnosu na koju odredbu je zauzet stav suda, a dodatno prema stavu iz navedene presude tuženik navodi odredbu čl. 6. st. 2. točke e) Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17.) prema kojoj se naknada za pravo puta obračunava i za ceste iz čega proizlazi da se ova obveza odnosi i na ceste na kojima se nalazi EKI tužitelja.

U odnosu na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja te činjenicu jesu li navedene čestice u kategoriji nerazvrstanih cesta tuženik se poziva na stajalište Suda iz presude UsII-8/17 te ističe da je tom presudom sud prihvatio stajalište tuženika da zemljišnoknjižno stanje nije jedino relevantno u postupku dokazivanja prava vlasništva na nerazvrstanim cestama koje su Zakonom o cestama ex lege postale vlasništvo jedinica lokalne samouprave na čijem području se nalaze. Sud je utvrdio kako je za utvrđivanje nositelja prava vlasništva na nerazvrstanoj cesti potrebno utvrditi da je riječ upravo o toj vrsti nekretnine. Stoga je tuženik upravo tako postupio te je činjenično stanje utvrdio na temelju javne isprave o kojima zainteresirana osoba vodi službenu evidenciju i to potvrde koje navodi i tužitelj, a koje sadrže podatke o katastarskim česticama na kojima se nalaze nerazvrstane ceste Grada Lipika. Tijekom provedenog postupka tužitelj nije osporavao navedene potvrde, a tužbenim navodima koji su općenite naravi nije doveo u sumnju istinitost podataka koje navedene potvrde sadrže u pogledu točno određenih nekretnina.

U odnosu na tvrdnju tužitelja za nekretnine koje su u zemljišnim knjigama upisane kao društveno vlasništvo bez upisanog nositelja prava korištenja tuženik navodi kako je u osporenom rješenju obrazložio da je vlasništvo pojedinih nekretnina koje su u zemljišnim knjigama upisane kao društveno vlasništvo bez upisanog nositelja prava korištenja priznato temeljem javne isprave Uvjerenja Požeško-slavonske županije, Upravnog odjela za gospodarstvo i graditeljstvo KLASA: 350-01/16-03/189, URBROJ: 2177/1-06-01/1-16-2 od 11. listopada 2016. godine kojim se potvrđuje da su se nekretnine navedene u uvjerenju na dan 24. srpnja 1991. godine nalazile unutar građevinskog područja Grada Lipika te je kao takvo temeljem odredbe čl. 3. st. 1. tadašnjeg Zakona o poljoprivrednom zemljištu (Narodne novine, broj 34/91.) i čl. 87. st. 1. tadašnjeg Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi (Narodne novine, broj 90/92.) Grad bio dužan u roku 6 mjeseci od konstituiranja predstavničkih tijela odnosno najkasnije do 31. ožujka 1994. godine preuzeti vlasništvo nekretnina koje su se na dan 24. srpnja 1991. godine (dan stupanja na snagu Zakona o poljoprivrednom zemljištu) nalazile unutar granica građevinskog područja. Stoga je tuženik priznao zainteresiranoj osobi

pravo na naknadu za pravog puta na predmetnim nekretninama bez obzira na upise u zemljišnim knjigama koji se vode kao društveno vlasništvo bez upisanog nositelja prava korištenja odnosno bez upisanog korisnika prijašnje općine. To Uvjerenje tužitelj također nije osporio, a tužbenim navodima koji su općenite naravi nije doveo u sumnju istinitost podataka koje isto sadrži u pogledu točno određenih nekretnina. Navodi da je pri donošenju osporenog rješenja uzet u obzir i stav suda iz presude UsII-6/17 i UsII-72/17 u kojima je sud prihvatio potvrde koje je izdala zainteresirana osoba temeljem podataka iz službenih evidencija, a koje su se odnosile na Grad Labin i Grad Pag te ih je ocijenio valjanim dokazima.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba iznosi razloge zbog kojih smatra tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim. Navodi da je u ponovljenom postupku tuženik u izvršenju presude promijenio koncept izreke rješenja kojim konačno rješava o pravima i obvezama infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, a izostavlja Tablicu 1 kao sastavni dio tog rješenja. Sada se tužitelju u izreci rješenja nalaže da samostalno, prema provedenim dokazima u postupku, s parametrima iz rješenja dostavi vlastiti obračun godišnje naknade za pravog puta tuženiku i zainteresiranoj osobi prema točki 7. izreke i da prema tom obračunu plati naknadu za pravo puta prema točki 8. izreke. Ispunjavanjem obaveza iz navedenih točaka izreke tužitelj je zainteresiranoj osobi upravo priznao naknadu za pravo puta (priznao tražbinu) za nekretnine za koje je prema provedenim dokazima utvrdio da su u vlasništvu zainteresirane osobe, a i priznao je da ta njegova obveza nastaje od 16. svibnja 2016. godine. Tako je priznao pravo za nekretnine za koje sada u tužbi navodi da su nekretnine za koje zainteresirana osoba nema pravo na naknadu za pravog puta - nerazvrstane ceste.

U obračun godišnje naknade za pravo puta (obračunsku tablicu) tužitelj uključuje i naknadu za pravo puta za te nekretnine pa i ovu naknadu za te nekretnine je platio. U dokaz tome dostavlja elektroničku poštu ovlaštene osobe tužitelja od 3. srpnja 2018. godine te izvod iz obračunske tablice za te nekretnine, a koju tablicu tužitelj dostavlja uz tu elektroničku poštu kao i izvod zainteresirane osobe o plaćanju naknade za pravo puta.

Navodi da potvrde koje je izdala zainteresirana osoba su potvrde koje su izdala njena upravna tijela kao potvrdu o činjenicama o kojima vode službenu evidenciju u skladu s podacima iz evidencije pa su one javne isprave prema čl. 159. st. 2. ZUP-a, kojima se dokazuje ono što se u njima utvrđuje ili potvrđuje i prema čl. 60. st. 2. ZUP-a. Iscrpno navodi razloge zbog čega smatra da je činjenično stanje na temelju pribavljenih potvrda pravilno utvrđeno pri čemu ističe da tužitelj nije osporavao te potvrde tijekom ponovljenog upravnog postupka, a nije doveo u sumnju istinitost podataka koje navedene potvrde sadržavaju u pogledu točno određenih nekretnina. Pri tome se poziva i na dosadašnje presude ovog suda i to presudu posl. br. UsII-6/17 i UsII-72/17. Dijelove tih presuda i citira.

Poziva se na odredbe Zakona o cestama u odnosu na obveze jedinice lokalne samouprave koje se sastoje u obvezi upisa nerazvrstanih cesta u zemljišne knjige. Pri tome se poziva i na odluke Ustavnog suda i to odluku U-I-6326/11 i dr. od 7. veljače 2017. godine objavljene u Narodnim novinama, broj 23/17 od 15. ožujka 2017. godine, koje dijelom citira.

Navod tužitelja da bi tuženik zainteresiranoj osobi priznao pravo na naknadu za pravo puta za nekretnine za koje je proveden zemljišno knjižni upis „društveno vlasništvo" bez upisanog nositelja prava korištenja smatra neosnovanim i primjećuje da u svom rješenju u točci 3. izreke tuženik utvrđuje da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama navedenim u izdanom Uvjerenju Požeško-slavonske županije, Upravnog odjela za gospodarstvo i graditeljstva. Međutim u ponovljenom upravnom postupku zainteresirana osoba podneskom od 13. travnja 2018. godine ne predlaže tuženiku da odlučne činjenice uopće utvrđuje uvidom u ovo Uvjerenje koje je bilo dokaz u ranijem upravnom postupku, jer za te nekretnine i ne zahtijeva naknadu za pravog puta niti je za ove nekretnine tužitelj platio

naknadu za pravo puta osim za nekretnine kčbr. 154/1 i 156/2 obje upisane u z.k. uložak 578 k.o. Marino selo kojih je zainteresirana osoba vlasnik u jednoj polovici dijela o čemu dostavlja izvadak za ove nekretnine u prilogu odgovora na tužbu.

Iako je tuženik utvrdio da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama navedenim u konkretnom Uvjerenju, što se smatra nedostatkom u postupku, taj nedostatak nije utjecao na rješavanje predmeta postupka niti je to bilo na štetu tužitelja, jer za nekretnine iz tog Uvjerenja tužitelj nije platio naknadu za pravo puta, osim za nekretnine koje su navedene prethodno, a za koje pravo na naknadu za pravo puta zainteresirana osoba ima na osnovu drugog razloga (upisa uknjižbe prava vlasništva u svoju korist), a ne onog navedenog u pobijanom rješenju na temelju uvjerenja.

Predlaže stoga ovom sudu da tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Prilaže troškovnik prema čl. 79. st. 2. Zakona o izmjeni dopuni Zakona o upravnim sporovima Narodne novine broj 29/17 te temeljem Tbr. 23/1 tarife o nagradama naknadi troškova za rad odvjetnika i potražuje trošak u iznosu 2.500,00 kn + PDV u iznosu 625,00 kn što ukupno iznosi 3.125,00 kn.

Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja u skladu s člankom 55. stavkom 3. ZUS-a, Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno rješenje je tuženica donijela na zahtjev zainteresirane Grada Lipika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu zainteresirane kao i da se utvrdi visina naknade prava puta za istu.

Odredba članka 12. stavka 1. točke 11. ZEK-a propisuje nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Člankom 29. ZEK-a, u stavku 1. je propisano da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. tog zakona, plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuju se Pravilnikom koji donosi Vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Prema stavku 2. tog članka, naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave plaća se godišnje, po četvornom metru zemljišta koje se upotrebljava za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu iz članka 27. stavka 5. tog Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro, na cijelom području Republike Hrvatske.

U provedenom postupku su za rješenje ove upravne stvari utvrđene odlučne činjenice koje tijekom upravnog postupka tužitelj nije osporavao.

U izreci osporenog rješenja dani su jasni i određeni parametri za određivanje visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmet ovog postupka, a koji proizlaze iz priloga koji su sastavni dio rješenja i jasnih odredbi članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika.

Prema navedenom članku Pravilnika visina naknade za pravo puta se izračunava prema površini zemljišta koje se koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje EKI. Tužitelj, nesporno, raspolaže s podacima o površinama zemljišta potrebnim za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje EKI, za koje je dužan plaćati naknadu, a koje su unesene u Elaborat, koji je sam izradio. Elaborat je sastavni dio osporenog rješenja, a odredbe članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika daju formulu za izračun svake od površina za koje se plaća naknada.

Iz naprijed navedenog slijedi da osporeno rješenje sadrži, utvrđene nekretnine na kojima se nalazi EKI, prema izrađenom Elaboratu, koji je sastavni dio osporenog rješenja.

U odnosu na utvrđeno činjenično stanje temeljem dokumentacije pribavljene u ponovljenom postupku pravilno se tuženik pozvao na već izraženu sudsku praksu u presudama ovog suda kako u odnosu na nerazvrstane ceste tako i u odnosu na druge nekretnine, te dao razloge u obrazloženju koje prihvaća i ovaj Sud.

Uz sve navedeno se dodaje da je na sjednici svih sudaca ovog Suda održanoj 17. rujna 2019. donesen Zaključak prema kojem u primjeni članaka 27. i 28. ZEK-a, HAKOM može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koji je sastavni dio rješenja.

Slijedom navedenog trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine", 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odlučiti kao u izreci ove presude (točka I. izreke presude).

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke presude) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tarifnog broja 23. točke 1. i Tarifnog broja 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine" 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu uvećan za porez na dodanu vrijednost u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn.

Odluka o objavi presude u Narodnim novinama temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a (točka III. izreke presude).

U Zagrebu, 12. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik
Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE ZAGREB